

Arrest

nr. 322 388 van 25 februari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2024 met referthenummer X.

Gelet op de beschikking van 3 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 december 2024.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn en aan wie internationale bescherming werd verleend in Italië, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 7 augustus 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Italië in 2011 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Volgens zijn verklaringen heeft hij eerst een verblijfsvergunning voor één jaar gekregen en werd deze verblijfsvergunning nadien tweemaal verlengd voor periodes van vijf jaar (administratief dossier, map 4, NPO 25 juni 2024, p. 3). Uit de documenten die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) heeft ontvangen van de Dublin Unit Italië blijkt dat verzoeker in 2014 een humanitair statuut werd toegekend en dat dit statuut in 2020 werd omgevormd naar subsidiaire bescherming, waardoor hij een verblijfskaart kreeg die geldig was tot 28 juli 2024 (ibid., map 6, landeninformatie, antwoord Dublin Unit Italië van 1 juli 2024).

Er zijn geen gegevens waaruit blijkt dat verzoeker deze subsidiaire beschermingsstatus niet meer zou genieten. De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet rust bij de commissaris-generaal. Eens hieraan is voldaan, wat in casu het geval is, komt het, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren in het verzoekschrift, toe aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet. De Raad benadrukt dat er een onderscheid dient gemaakt te worden tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklink in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels volgens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die, zoals ook in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat het CGVS zelf stelt dat zijn laatste verblijfskaart is verlopen. Het loutere feit dat verzoekers verblijfskaart verlopen zou zijn, volstaat echter niet om te besluiten dat hij niet meer over internationale bescherming beschikt. Het is aan verzoeker om concrete gegevens of verifieerbare elementen bij te brengen die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van zijn internationale beschermingsstatus. De Raad kan in casu enkel vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft om degelijke elementen voor te leggen. In het verzoekschrift verwijt hij de commissaris-generaal namelijk louter ten onrechte dat er niet werd onderzocht of hij op heden nog aanspraak kan maken op de beschermingsstatus die hij destijds in Italië kreeg. Zoals reeds gesteld, rust de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) bij de commissaris-generaal en eens hieraan is voldaan, komt het toe aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen, in casu levert verzoeker dit bewijs niet. Verzoeker toont evenmin aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om, mits de nodige administratieve stappen, zijn verblijfskaart, die hij niet meer in zijn bezit zou hebben en die niet langer geldig is, te hernieuwen of te verlengen.

Aangezien dus met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Italië nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Italië en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte,

en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

4. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie (o.a. AIDA, “Country Report - Italy, Update 2022” van mei 2023 en AIDA, “Country Report - Italy, Update 2023” van juli 2024) blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist dit weliswaar in het verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Italië wordt vastgesteld. Door louter te volharden in de eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

Verzoeker is een volwassen man van 35 jaar oud. Hij maakt niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Italië.

De bestreden beslissing duidt met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Italië op goede grond aan:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid en huisvesting (zie NPO II, p. 8) voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegende en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties (...), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Vooreerst dient in dit verband te worden gewezen op de verschillende initiatieven die de Italiaanse autoriteiten hebben genomen om u te helpen bij uw integratie in de Italiaanse maatschappij. U kreeg immers taallessen tijdens uw tweejarig verblijf in het opvangcentrum in P. E. (...) (NPO II, p.7).

Wat uw toegang tot de arbeidsmarkt betreft, verklaarde u dat u uw papieren bezorgde aan interimkantoren maar dat ze u nooit belden (NPO II, p.8). Gevraagd wat u nog deed om werk te vinden, zei u “niks, alleen werk vinden”. Op de vraag welke stappen u allemaal ondernam om werk te vinden, antwoordde u “Naar een interim gaan, en vragen of ze me zouden bellen als er werk was. Ik ging naar veel agentschappen. Ik ging elke dag naar buiten om iets te vinden. Naar wijken en steden. Nergens. Ik wachtte en er was niemand die

belde.” (NPO II, p.8). Gevraagd of u nog iets anders deed, zei u dat er niets anders te doen was en de enige manier om werk te vinden is via interimkantoren (NPO II, p.9).

Hiermee toont u evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Bovendien wijzen uw verklaringen erop dat u tijdens uw verblijf in Italië beschikte over een netwerk en middelen om rond te reizen doorheen verschillende Europese lidstaten – zo reisde u onder meer naar België om uw paspoort te regelen en keerde u nadien terug naar Italië en ging u op bezoek in Nederland - én om uw verhuis naar België te bewerkstelligen (zie NPO II, p.6-7), wat toch getuigt van een zekere mate van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

Wat betreft uw verklaringen over uw levensomstandigheden in Italië, stelt het CGVS echter vast dat hieraan geen geloof meer kan worden gehecht. Zo opperde u op het CGVS dat u tijdens uw gehele verblijf in Italië nooit gewerkt heeft en een vriend de hele tijd voorzag in uw levensonderhoud. Ondanks dat hij zijn eigen gezin had om te onderhouden, zou hij al die jaren al uw kosten betalen – zelfs uw bus ticket naar België om uw paspoort te vernieuwen – en kreeg u gratis kost en inwoon, zonder dat u hem een cent verschuldigd bent (NPO II, p. 6, 9). Dit gegeven is echter zeer bedenkelijk en bezwaarlijk geloofwaardig. In dit verband moet verwezen worden naar uw verklaringen waarbij u steeds verwees naar “mijn vriend in Mozem” (NPO II, p.5) of “die persoon in Italië” (NPO II, p.8), maar werd u nooit concreet. Wanneer u gevraagd werd naar de naam van deze vriend kon u niet meteen antwoorden en volgde een lange stilte voordat u “J. (...)” antwoordde (NPO II, p.10). Gevraagd wanneer hij was verhuisd, antwoordde u “Naar Zweden”. Nogmaals gevraagd wanneer, zei u “We spreken nog aan de telefoon”. Wanneer u voor een derde keer gevraagd werd wanneer hij verhuisde, kon u geen duidelijke tijdaanduiding geven en stamelde u “tweeduizend... een paar... nadat ik naar hier verhuisde van Italië. Hij verhuisde enkele jaren na mijn vertrek naar Zweden.” (NPO II, p.9-10). Er moet besloten worden dat uw vage antwoorden ernstige twijfels werpen over de door u voorgehouden levensomstandigheden in Italië.

Daarnaast was u ook erg vaag over uw netwerk in Italië. Ondanks dat u daar tien jaar heeft verbleven was J. (...) de enige persoon die u kende (NPO II, p.10). Het is echter ondenkbaar dat u na zo een lange periode in Italië geen andere relaties in uw netwerk heeft opgebouwd. Deze vaststelling werpt verdere twijfels over uw verklaringen over het leven dat u leidde in Italië.

Tenslotte legde u tegenstrijdige verklaringen af toen u verklaarde dat u na uw verblijf in het opvangcentrum in P. E. (...) naar Mozem verhuisde, een buitenwijk van Milaan, waar u bij uw vriend J. (...) verbleef (NPO II, p.7, 9). Om uw verblijfskaarten te vernieuwen moest u telkens naar de Questura in Milaan gaan (NPO II, p.5-6). Immers blijkt uit de gegevens van de Dublin Unit Italië (zie blauwe map - documenten Dublin Unit Italië) dat uw verblijfskaarten op 14.05.2021, 22.12.2012 en 12.03.2014 in Milaan werden uitgegeven, maar dat uw verblijfsvergunning onder het stelsel van subsidiaire bescherming in 2020 werd afgeleverd in Como stad. U heeft echter nooit iets vermeld over uw verblijf in Como tijdens uw twee persoonlijke onderhouden op het CGVS. Hieruit kan worden besloten dat u geen eerlijk zicht wenst te bieden op uw levensomstandigheden tijdens uw verblijf in Italië en kan er verder geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen over het leven dat u leidde in Italië.

U verklaarde overigens dat u in meermaals naar België kwam en u ook naar Nederland reisde (NPO II, p.5, 7). Van een persoon die beweert geen bescherming te krijgen van de Italiaanse autoriteiten en die meermaals naar andere Europese landen reist, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat u bij uw aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat u dit nooit heeft gedaan in andere Europese landen, is een indicatie dat u internationale bescherming niet noodzakelijk achtte en ondergraaft verder de waarachtigheid van de door u geschetste levensomstandigheden in Italië. Bovendien verklaarde u dat u reeds in december 2020 naar België verhuisde (NPO I, p.14). U verbleef aldus bijna een jaar op Belgisch grondgebied alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 9 november 2021. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in de Europese lidstaat waar hij over een beschermingsstatuut beschikt en die, uiteindelijk, internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zo snel mogelijk wendt tot de asiinstanties van het onthaalland. Uw laattijdige asielaanvraag heeft een negatieve impact op de ernst en gegrondheid van uw vrees.”

Er dient, in navolging van de commissaris-generaal echter te worden vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen niet afgeleid kan worden dat hij ernstige pogingen ondernomen heeft om in Italië werk te vinden, nu hij louter naar interimkantoren zou zijn gegaan (administratief dossier, map 4, NPO 25 juni 2024, p. 8-9). Hij toont niet aan dat hij, in al die jaren, getracht heeft om bijvoorbeeld een hulporganisatie of de Italiaanse overheid te contacteren om hem te ondersteunen in zijn zoektocht naar werk. Er kan bijgevolg niet worden

besloten dat hij door de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten geen werk (en bijgevolg huisvesting) zou vinden, noch dat hij door de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarbij hij niet in staat was om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en die negatieve gevolgen zou hebben gehad voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou hebben gebracht die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Bovendien dient erop te worden gewezen dat verzoekers verklaringen over zijn levensomstandigheden in Italië – onder meer zijn verklaringen dat hij er al die jaren nooit zou hebben gewerkt en jarenlang onderhouden werd door een vriend, namelijk J., aan wie hij niets moet terugbetalen (ibid., p. 7-9) en waar hij overigens vage verklaringen over aflegt, – hoe dan ook niet geloofwaardig zijn.

Door voorts louter te verwijzen naar zijn reeds afgelegde verklaringen dat hij niet in Italië kon blijven omdat hij er niet in sloeg een stabiele tewerkstelling en een geschikte en betaalbare huisvesting te vinden, werpt hij geen ander licht op de hierboven weergegeven, pertinente vaststellingen dat verzoeker onvoldoende stappen zou hebben gezet om werk te vinden en dat er bovendien geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over het leven dat hij leidde in Italië, met name dat hij er al die jaren nooit zou hebben gewerkt en jarenlang onderhouden werd door een vriend, namelijk J., aan wie hij niets moet terugbetalen. Hij slaagt hier evenmin in waar hij stelt dat hoewel hij niet beschikt over objectief bewijs dat hij al die jaren werkloos was, er voldoende aanwijzingen zijn dat zijn verklaringen als waarachtig beschouwd moeten worden. Verzoeker laat immers na verder te concretiseren welke aanwijzingen hij bedoelt. Hij stelt vervolgens dat hoewel hij inderdaad het recht had om te werken, in de praktijk blijkt dat enorm veel migranten problemen ondervinden bij het vinden en behouden van een tewerkstelling, wat ook bevestigd zou worden door de beschikbare bronnen. Hoewel uit de door hem bijgevoegde informatie kan blijken dat er sprake is van een wijdverspreide discriminatie ten aanzien van onder meer personen van Afrikaanse afkomst en dat de armoede stijgt in Italië, volstaat het verwijzen naar een dergelijke algemene situatie niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker in Italië geen werk kon vinden en daardoor als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel dreigt terecht te komen bij een terugkeer. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker gelet op voorgaande in gebreke blijft. Dat verzoeker gedurende zijn gehele verblijf in Italië nooit gewerkt zou hebben en een vriend van hem, J., waar hij overigens vage verklaringen over aflegt, gedurende jaren voorzag in zijn levensonderhoud, zonder dat verzoeker hem iets verschuldigd zou zijn, is immers weinig geloofwaardig.

Voorts laat verzoeker na te concretiseren op welke manier het gegeven dat hij al bijna 4 jaar niet meer in Italië is geweest, ertoe zou leiden dat hij buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt terecht te komen bij een terugkeer.

Voorts kan worden opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij wel degelijk kennis heeft van de stappen die hij moet ondernemen om een hernieuwing van zijn verblijfskaart te bekomen in Italië, nu hij dergelijke hernieuwingen reeds meerdere keren heeft bekomen (administratief dossier, map 4, NPO 25 juni 2024, p. 5-6). Voorts kan niet worden ingezien om welke reden verzoeker niet in staat zou zijn om zijn reis naar en verblijf in Italië te dekken. Verzoeker was immers in het verleden in staat om meerdere keren van Italië naar België te reizen en woonde jarenlang in Italië. Wat dit betreft dient eraan te worden herinnerd dat zijn verklaringen dat hij in Italië niet in zijn eigen levensonderhoud kon voorzien en zijn vriend J. jarenlang alles voor hem betaalde, niet geloofwaardig worden geacht. Tenslotte wordt vastgesteld dat verzoeker wel degelijk bevraagd werd over zijn netwerk in Italië (ibid., p. 10). Zijn verklaring dat hij er al die jaren alleen maar zijn vriend J., die hem hielp, kende (ibid.), is echter evenmin geloofwaardig. Waar verzoeker in dit verband in het verzoekschrift nog verwijst naar het arrest nr. 300 342 van 22 januari 2024 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien wordt ook in dit arrest gesteld dat van een verzoeker kan worden geëist dat hij zijn eigen persoonlijke situatie voldoende aantoont, op basis van zijn verklaringen, en indien mogelijk, op basis van de bewijsstukken waarover hij beschikt.

De stelling in het verzoekschrift omtrent de schrijnende levensomstandigheden van migranten in Italië volstaat evenmin om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel dreigt terecht te komen bij een terugkeer. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker gelet op voorgaande in gebreke blijft.

Bijgevolg toont verzoeker niet op afdoende wijze aan dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om zijn rechten, verbonden aan zijn status, in Italië te doen gelden.

Verzoeker stelt verder nog dat hij zijn vrouw en kinderen niet in België kan achterlaten. De Raad benadrukt dat het doel van de procedure voor het verwerven van internationale bescherming niet is om het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt verder dat de bestreden beslissing er overigens niet toe strekt het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet ontvankelijk wordt verklaard. Volledigheidshalve dient er ook nog op te worden gewezen dat er tussen de rechten op bijvoorbeeld gezinshereniging die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Voorts voert verzoeker geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten en opmerkingen bij de notities van de persoonlijke onderhouds. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Italië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Italië in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Italië werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoeker aantoont dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

6. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Italië, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee persoonlijke onderhouds kreeg hij de mogelijkheid in het Engels uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in zijn specifieke situatie niet van toepassing is en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

9. *Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.*

10. *Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 6 februari 2025 staat het volgende vermeld:

"De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP stelt dat geen rekening is gehouden met het vervallen van haar verblijfskaart op 28/7/2024. Ze heeft geen verblijf meer in Italië, ze zal problemen kennen bij de vernieuwing van haar documenten, dit moet nog gecheckt worden. Dit weet ze nu met zekerheid want ze heeft haar verblijfsdocument dat ze kwijt was, nu teruggevonden. Ze vraagt de beschikking te herzien en dit alles te laten checken door de CGVS."

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 3 december 2024.

5.1. De Raad licht in dit verband toe dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds, *in casu* de subsidiaire beschermingsstatus die aan verzoekende partij werd verleend, en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Door louter te wijzen op haar vervallen verblijfsvergunning brengt de verzoekende partij geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over internationale bescherming in Italië zou beschikken. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare

elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Waar ze stelt problemen te zullen kennen bij de vernieuwing van haar verblijfsdocumenten, brengt ze geen enkel concreet element naar voor wat voor problemen ze zou kunnen ondervinden bij het vernieuwen van haar verblijfsdocumenten indien ze zou terugkeren naar Italië. Uit de objectieve landeninformatie die wordt toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier blijkt ook niet dat begunstigde van internationale bescherming die hun verblijfsvergunning willen vernieuwen in Italië hierbij bepaalde problemen of obstakels kunnen ondervinden waardoor ze dreigen terecht te komen in een toestand van verregaande materiële deprivatie. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat ze louter omwille van het feit dat haar verblijfsvergunning is vervallen in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen bij een terugkeer naar Italië waardoor artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU zouden geschonden worden.

5.2. Voor het overige doet de verzoekende partij ter terechtzitting geen enkele dienstige poging om concreet en inhoudelijk op de in de beschikking gedane vaststellingen in te gaan. De verzoekende partij kan met een dergelijk verweer geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen gronden.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 3 december 2024 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng februari tweeduizend vijftieng door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS